

Kapitel X.

Sagføreres Rettigheder og Pligter.

§ 105.

Sagførerne ere paa den Maade og med de Begrænsninger, som i Rettergangslovene bestemmes, eneberettigede til at udføre Retssager for andre. En Bemyndigelse til i eget Navn at indtale en Fordring eller anden Rettighed („Mandatarfuldmagt“) kan ikke give den, hvem Bemyndigelsen er givet, Ret til selv at møde i Sagen, naar han ikke er en til Møde ved den paagældende Domstol berettiget Sagfører.

Indgreb i Sagførernes Eneret, derunder indbefattet, at nogen uberettiget offentlig betegner sig som Sagfører, anses med Bøder fra 50 til 200 Kr., hvilken Straf, naar Forseelsen er sket gennem Proformaretshandler, ved hvilke det er givet Udseende af, at vedkommende optræder som Transporthaver, kan stige til 500 Kr. Overenskomster om, at Transportgiveren skal betale Bøden, ere ugyldige, og det i Tilfælde af saadant Proformaværk tilsagte Vederlag for Udførelse af Sager kan ikke søges betalt samt kan, hvis det er erlagt, søges tilbage.

§ 106.

Ingen Sagfører er, bortset fra de Tilfælde, hvor han hertil kan beordres, pligtig at paatage sig Udførelsen af en Retssag.

§ 107.

Sagførere ere pligtige med Flid og Troskab at udføre de dem betroede Forretninger. De ere pligtige at fremme de dem betroede Retssager med den Hurtighed, som Tilfældets Beskaffenhed tillader. De maa som en Følge heraf ikke forhale Sagerne ved unødvendige Udsættelser, grundløse Formalitetsindsigelser eller andre Udflugter. De ere pligtige at vise Retten Hensynsfuldhed og Agtelse. De skulle afholde sig fra usømmelig Tale og Skrivemaade for Retten og efterkomme de Paalæg, som særlig gives dem af Retten i Medfør af Rettergangslovene.

§ 108.

Hvad enten Overenskomst om Vederlag er sluttet i Forvejen eller ikke, maa ingen Sagfører kræve højere Betaling, end der skønnes billigt, for den Bistand og Tjeneste, han i saadan Egenskab yder, være sig i Udførelsen af Retssager eller ved Meddelelsen af Raad og Vejledning i andre juridiske Anliggender.

For øvrigt er det ikke forbudt at betinge sig højere Betaling for det Tilfælde, at Sagen vindes, end for det Tilfælde, at den i det hele eller for en Del tabes, lige saa lidt som det er forbudt at betinge sig en vis Andel i Sagens Genstand, naar dog det Vederlag, som saaledes tilflyder Sagføreren, ikke i det hele skønnes at være ubilligt.

§ 109.

Sagførere, som overtræde de i nærværende Lov givne Forskrifter eller i øvrigt forse sig i deres Virksomhed som Sagførere, anses med de i Straffelovens § 144 omhandlede Straffe.